

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 8006/14

לפני: כבוד השופט ס' גובראן
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט נ' סולברג

המערערים: 1. בני מזרחי
2. אלי מזרחי

נ ג ד

המשיב: פקיד שומה טבריה

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת בע"מ
7243-07-11 מיום 1.6.2014 שניתן על-ידי השופט ע'
עיילבונני

תאריך הישיבה: א' באייר התשע"ו (09.05.2016)

בשם המערערים: עו"ד עופר טל

בשם המשיב: עו"ד רוני זלושינסקי

פסק-דין

השופט נ' סולברג:

ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בנצרת שניתן בערעורם של המערערים – אב ובנו המנהלים עסק של קונדיטוריה – על שומות לפי מיטב שפיטה שהוציא להם פקיד שומה טבריה לפי סעיף 152(ב) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] לשנים 2005-2008.

עיקר ערעורם של המערערים בבית המשפט המחוזי נדחה, למעט בהעמדת אחוז רכישת חומר הגלם הממוצע למוצרי הקונדיטוריה של 42.5% חלף 41.2% שנקבע על-פי תחשיבי פקיד השומה. לבית המשפט הוגשו חוות דעת מזה ומזה, ומסקנתו

היתה כי חוות דעת הכלכלן מטעם פקיד השומה הריהי "בהחלט סבירה ואף מיטיבה עם המערערים" (עמוד 20), מה שאין כן לגבי חוות הדעת שמטעם המערערים שעליה "לא ניתן להסתמך... ככל שהיא מתיימרת לקבוע כי אחוז החומר עליו הצהיר העסק בדוחות הרווח וההפסד לשנים 2005-2008 הנו סביר, בהעדר תשתית ראויה, מלאה ומבוססת לקביעת המומחה" (שם). עדכון שערך בית המשפט המחוזי בהעמידו את אחוז חומר הגלם על 42.5% נבע מקבלת עמדת המערערים באשר למכירת העוגות הקרות בעסק – שלגביהן הועמד חומר הגלם על 56.5% – על 20% מכלל מכירות הקונדיטוריה.

עניין אחד הטרידנו בערעור, והוא סוגיית ההתיישנות, לגבי השומה לשנת 2005. המערערים הגישו השגה על השומה ביום 6.6.2010 ולפיכך התיישנותה חלה, לטענתם, ביום 5.6.2011. המפקחת מטעם פקיד השומה שידרה למערערים את הצו הדוחה את ההשגה רק ביום 6.6.2011, לפיכך – זו הטענה – התיישנה השומה ויש לראות את השגת המערערים כאילו התקבלה. אלא שתשובת המשיב לטענה זו נראית נכונה ומניחה את הדעת במובן זה שלא חלה התיישנות. בהתאם להוראות סעיף 152(ג) לפקודה, על פקיד השומה לעשות שימוש בסמכויותיו בתוך שנה מיום הגשת ההשגה על השומה, שאם לא כן – תחול התיישנות. סעיף 10(ב) לחוק הפרשנות תשמ"א-1981 מורה, כי "תקופה קצובה במספר חודשים או שנים לאחר אירוע פלוני תסתיים בחודשה האחרון ביום שמספרו בחודש כמספר יום האירוע, ואם היה החודש חסר אותו יום – ביום האחרון של החודש". לפי האמור שם בסעיף 3 "יום" יחשב כתקופה מחצות הלילה ועד חצות הלילה שלאחריו. נמצא אפוא כי תום שנה מיום 6.6.2010 שבו הגישו המערערים השגה, חל ביום 6.6.2011 בחצות הלילה, ולא ביום 5.6.2011. לבטח לא כדאי להמתין ל"דקה ה-90", אך משהגענו עד הלום, שומה להכריע, והכרעת בית המשפט המחוזי נכונה; השומה שודרה והומצאה מאת המפקחת מטעם פקיד השומה לידי המערערים – לפי ממצאי בית המשפט המחוזי שאין לנו עילה להתערב ולשנותם – ביום 6.6.2011; ולא התיישנה.

לבד מכך, נוגע הערעור במחלוקת עובדתית על דרך החישוב של אחוז חומרי הגלם שבשימוש הקונדיטוריה בשנים שבמחלוקת, ועל אמינותם של העדים שהעידו במשפט. בית המשפט המחוזי קבע את אשר קבע בעניינים אלה, ונימק את קביעותיו כהלכה במה שנוגע לשומה ולשאר רכיבי פסק הדין של בית המשפט המחוזי. למקרא הטענות שבכתב ולמשמע הטיעון שבעל-פה, על רקע פסק הדין, מצאנו כי אין מקום לדחות את הממצאים העובדתיים שקבע בית המשפט המחוזי, כי הממצאים שנקבעו תומכים במסקנה המשפטית, וכי אין לגלות בפסק הדין טעות שבחוק.

לפיכך, מכוח סמכותנו שלפי תקנה 460(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 החלטנו לדחות את הערעור.

המערערים ישלמו למשיב הוצאות הערעור בסך של 20,000 ₪.

ניתן היום, כ"ד באייר התשע"ו (1.6.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 14080060_O13.doc מא+עב
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il